

Datum 25.11. 2002.

Ja GORETA MATE rođen 10.12.1943. u ČAVOGLAVE

JMBG 1012943303233od oca JURE adresa VUKOVAR

Ulica i broj PROSINA 92 nacionalnost HRVAT pripadnost ZNG

Bračni status OŽENJEN djeca 2 zanimanje AUTOMEHANIČAR

Zaposlenje UMIROVLJEN dajem slobodno bez prisile slijede

I Z J A V A

Bio sam zarobljen 18.11.1991. u Vukovaru, na Novom groblju, kao i mnogi drugi iz Vukovara. Od Novog groblja do Ovčare sam stigao osobnim automobilom. Supruga Zdenka, sin Darko i ja bili smo u našem automobilu, zajedno sa mojom sestrom Škondra Jakom, i njen osmogodišnji sin Tomislav. Tada su nam naredili da svi izađemo iz automobila i ključeve ostavimo na sjedištu vozača. Tu su ti isti ljudi, odvajali žene s malom djecom, i oni su išli na drugu stranu. Mene, suprugu i sina su stavili u isti autobus, tako smo uz stalne prijetnje došli na autoput kod Šida. Tada su odvojili muškarce od žena. Mene i sina su opet stavili u jedan autobus, a supruga je ostala s drugim ženama, a nas muškarce su sa autobusima dovezli u zatvor u Sr. Mitrovici. Kako smo ulazili, u krug zatvora, tamo su stajali neki ljudi, vrijeđali nas, tukli, kako smo prolazili pored njih, kako su koga stigli udariti. Zatim su nas postrojili, u dva reda licem okrenuti, prema zatvorskom zidu. Tako smo ostali, nekoliko sati na temperaturi ispod 0 stupnjeva C. Dok smo tako čekali, što će s nama biti, negdje pred jutro smo vidjeli, da su i žene došle u krug zatvora. Tada sam zadnji put vidio moju suprugu, koja je prolazila u zgradu zatvora. Već kada je počelo svitati, tada su nas muškarce počeli tjerati u zgradu zatvora. Skidali smo se do gola, da bi oni obavili pregled.

Bilo me je sramota, kad sam stajao pored sina gol, i on do mene, isto tako gol. Pokušao sam im reći, da ću se skinuti malo dalje, taj čuvar mi to nije dopustio. Poslije toga sramotnog pregleda, smo se obukli u našu odjeću, i otjerali su nas, u jednu prostoriju, koja nije mogla biti veća od 60-70 m², a nas je bilo 127 taj dan, poslije dva dana je došlo još 5-6 osoba muških, gdje smo mogli nekako sjediti, ali za ležati tako na podu nije bilo mjesta. Za tih 2-3 dana čuli smo viku, i jauke, ili su to nekoga tukli ili su puštali snimke, samo smo svaki dan čuli jauke i psovke, po nekoliko puta. Dva dana smo bili u tom zatvoru, a nisu nam dali ništa jesti, tek treći dan ujutro netko od nas je rekao nekom u vojnoj odjeći, da mi nismo ništa jeli dva dana, on je odgovorio da je mislio kako mi dobijemo svaki dan tri puta jesti, tada su nam donijeli za doručak jedno kuhano jaje i jednu krišku kruha. Od tada smo dobivali tri puta na dan jesti, ali jako malo količinski, a i kvalitetno. Sad se točno ne sjećam da li su nas oko 50 muških imena pročitali i rekli da uzmemo svoje stvari, to je bilo po mojoj procjeni oko 1 sat poslije pola noći, istjerali su nas izvan zgrade i vezali žicom, dva po dva, i tako vezane natjerali u autobuse, koliko nas je bilo, to se ne sjećam, ali kada smo stigli u Aleksinac, u neku vojarnu, strpali su nas u neku štalu, morali smo leći na stomak i ruke držati iznad glave, neki su imali neke prostirke, na kojima su ležali, a neki su tako ležali na betonu, od 8 sati ujutro do 18 na večer, a vojnici su povremeno ulazili, i tukli kundacima ljude po glavi, leđima, gazili po ljudima, vrijeđali, prijetili, psovali i izivljavali se na nama. Oko 18 sati su nas opet stavili u autobuse i pošli smo opet nekud u nepoznato. Dva vojnika su bila na autobusu, sa oružjem i bez ikakvih razloga bi

tukli šakama i kundacima ljude, da nije bilo nikakvih razloga za to. Za sat i pol do dva, smo stigli u Niš, gdje je počela ponovno tortura, udaranje, vikanje, vrijeđanje, prijetnje, da nitko od nas neće živ izaći. Svaku večer se čula pucnjava iz rafala i pojedinačno, da bi nam stražari govorili, to je otišla grupa od vas 20 na strijeljanje, i tako će stalno biti dok vas sve ne pobijemo. U Nišu bi počela vika, tuča, u 20 sati navečer, i trajalo bi do 4 sata ujutro, skoro svaku večer tako se događalo. Dok smo preko dana tražili da obavimo svoje fizičke potrebe, stražari bi nas tukli, i za vrijeme obavljanja fizičkih potreba, tako da nekada dođem do WC-a, a ne obavim potrebu. To sve što se događalo s nama trebao bih napisati jedan roman.

26.01.1992. ujutro, oko 5 sati su došli u sobe i prozivali po imenima, koji će biti taj dan razmijenjeni. Opet su nas stavili u autobuse, pa smo stali kod Sr. Mitrovice, čekali smo da iz Mitrovice pođu autobusi s našim u koloni. U Bijeljini smo isto stali, a vojnici su govorili da ih puste u autobuse da nas sve pobiju. Oko podne 26.01.1992. smo stigli u Bosanski Šamac, gdje smo zatim prešli u Hrvatsku.
